

Ո՛հ, Մեթեանի լեզուն իր քերթուածներուն եւ արձակ էջերուն մէջ, կարծես ամբողջ հայերէնն է բանաստեղծութեան մէջ: Ամբողջ հայերէնը, ամէն տխրութեանց ու չարչարանաց եւ ամէն արբշտութեանց բար բառը, աշխարհքն ու գերաշխարհը պատմող, բնութիւնն ու երկինքը պատկերացնող, արեւապա՛շտ հայերէնն, աստուածանուագ հայերէնը, – տառապագին տեսլապաշտութեան արտայայտչի իր դերին մէջ: Ո՛հ, բացայայտ է որ Մեթեան գնահատած ու յարգած է հայերէնը. այնչափ թողլատու է այս լեզուն գաղափարաց երանգները, երեւակայութեան տեսիլներն ու խանդին յորդառատ զեղումներն արտայայտելու, երփներփն ու պատկերալիճ ու հնչե՛ղ, այնչափ լի է կարողութիւններով, այնչափ հզօր է եւ ազդու, եւ այնչափ լի՛ անցեալով: Մեթեան սիրած է հայերէնն եւ ուսած է զայն. գիտէ զայն կատարելապէս, ուստի կը գործածէ զայն եւ որքան հնար է ամբողջովին: Աւելի ընտանի իր ընչեղ ու հարուստ բառարանին, քան ամենօրեայ հրապարակագրական գրականութեան բառացանկին, աւելի արժէք ընծայելով իր ամբարող լեզուագէտի ուսման, քան այլոց ուսանելու եւ պահելու անփութութեան կամ անատակութեան, չուզեր խորհիլ թէ սովորական գրականութեան մէջ անսովոր եւ օտարոտի կրնան թուիլ իր բազմազան հոլովումներն ու խոնարհումները որ ըստ կամս եւ ըստ պարագային կը սղեն կամ կ'երկարեն բացատրութիւնը, որ վանկեր կը շահեցնեն դիւրաւ կամ պարապներ կը լնուն վայելչօրէն, ու հնչիւններու զանազանութեամբ կարող են մեր ուշադրութիւնն յափշտակել եւ ցնծութիւնն ըլլալ մեր հայկական լսելեաց... – չի մտածեր թէ կրնան խժական կամ անհարազատ թուիլ իր պերճ ածականներն ու մակբայները, իր զարմանալի գոյականները, իր փարթամօրէն ժպտուն ու պշրանոյշ դերանուններն եւ մինչեւ իր մոգական նախդիրները որ վանկիկ մը, գիր մըն են եւ բառեր կ'արժեն:

Չուզեր, ընդերկար չէ ուզած մտաբերել թէ իր աշխատութեան խուցէն դուրս ի՞նչ կը խորհին աշխարհաբարին նկատմամբ. ի՞նչ նկատմամբ այն լեզուական